

pak bolj z zemljo zmešana, katero potem umetno čistijo. Primerilo se je že tudi, da so, ko so zemljo navertali, namesti sladke vode, studenec take slanice dobili, da sol iz nje kuhajo, zakaj taki soli pravijo sploh kuhana sol; lomljeni pa kamnata, kakor iz morja dobljeni morska sol.

(Po Vertovc. Kemii.)

Ženitve Indijanov polnočne Amerike.

Naš sloveči rojak in visokočastiti duhoven gosp. Mirosлав (Friderik) Baraga, oznanovavec katoliške vere v Ameriki, pišejo v popisu navad in zadržanja Indijanov polnočne Amerike 1837 od indijanskih ženitev takole: Šege pri ženitvah Indijanov niso pri vsih rodovih popolnoma enake. Nar navadnije je, da se starši ženina in neveste med saboj pogovoré, in zakon ali pogodbo zakona sklenejo, naj ženin in nevesta privolita ali ne. Kteri so bolj pametni, se pa vender tudi s svojimi otroci posvetovajo.

Kedar ženinova mati svojiga sina oženiti sklene, gre k materi tiste deklice, katero sinu v nevesto izvoli, vzame majhen dar saboj, in sicer navadno kos serninega ali medvedovega mesa, ga da dekličevi materi, in prav gotovo zaterdi, da je njen sin serno ali medveda vstrelil. (Indijani se namreč posebno od divjačine živé.) Dekličeva mati precej vé, kaj hoče to reči, in če ji je fant všeč, skuha jed iz pridelkov svojega polja, (ker per Indijanih le ženske polje obdelujejo), jo nese materi namenjenega ženina, in ji prijazno reče, da je to njena hči na polji perdelala. Perva mati tedaj da na znanje, da zna njeni sin dobro zverino pobijati, druga pa, da njena hči rada polje obdeluje.

Tako je vsa ženitna pogodba sklenjena, ker če bi dekličeva mati ne hotla svoje hčeri z tim fantom omožiti, bi sicer dar vzela, pa bi ne napravila jedi. Če mladenčeva mati več ne živi, ga gre pa oče, ali kdo drugi iz njegove rodovine ženit.